

Első fejezet

Vad Úr, koordináták ismeretlenek

Most

Az űrhajó minden előjel nélkül, hirtelen jelent meg a fekete semmiben. Óriási távolságot tett meg az űrben, éppoly könnyedén, mint amilyen könnyű meghúzni egy kart. Az utazás szinte varázslatosnak hatott a maga egyszerűségében.

Ám a túlmelegedett navigációs számítógép most szünetért könyörgött.

A megviselt, öreg teherhajó pár pillanatig csak lebegett, szinte dermedten állt az űrben, mint egy garumedve, amikor hosszú téli álmot követően előbújik, és felméri a környezetét.

Aztán a hajó megremegett, elkezdett balra fordulni, és az orrát leeresztve repült egy kezdetben tág spirális pályán, majd egyre szűkebb íveket írt le, amikor az egyik hátsó impulzus-stabilizátora fehér szikrafelhővé robbant. Rögtön ezután még lejjebb eresztette az orrát, és most már a jobb oldali hajtómű is akadozva üzemelt, míg egy meglazult fedőlemez alól vörös fény szökött ki, ami azt jelezte, hogy ott valami ég vagy izzik.

A pilóta és a két utasa számára a rossz helyzet immár veszedelembe fordult.

Két nap. Mindössze ennyi adatott meg nekik. Két napja hagyták el a Jakkut, és szinte vánszorogtak a hajóval, aminek felszállnia sem lett volna szabad, de ez volt az egyetlen gép, amit sikerült kihozniuk

Unkar Plutt roncstelepéről. És most minden jel arra vallott, hogy ennél messzebbre nem jutnak vele.

Alig néhány órával korábban még mertek reménykedni abban, hogy talán... talán sikerül. Hátrahagyták az otthonukat, és az innen-onnan összeszedett alkatrészekből összerakott, többcélú háztartási droidjukat, ami feláldozta magát azért, hogy félrevezesse a vadászokat. Aztán a hajóhoz rohantak. Felszálltak vele úgy, hogy nem hoztak magukkal mást, csak egy játékokkal és könyvekkel teli táskát, egy takarót, maroknyi kreditet, és azt a ruhát, amit éppen viseltek. Megadtak a navigációs számítógépnek egy vektort, amin eltávolodhattak a vadászoktól (legalábbis ezt remélték). És útnak indultak.

De most? A hajó alig bírta ki az utazás első szakaszát. A Vad Űrből való menekülés elkeseredett lépés volt, de még messze nem a végjáték. Eredetileg azért jöttek ebbe a régióba, hogy elrejtőzzenek egy időre, és tervet szőjenek, illetve megtervezzék a jövőt.

Am a lehetőségeik sokkal korlátozottabbak lettek most, amikor szinte tehetetlenül sodródtak a mélyűrben. Elszöktek a Jakkuról, csak hogy... miért is? Hogy idekint haljanak meg, a jéghideg semmiben? Úgy tűnt, az ósdi teherhajó most már csak arra lesz jó, hogy hármuk sírjaként szolgáljon, és mindörökre elveszve keringjen a galaxis szélén. Ami azt jelentette, hogy senki még csak tudomást sem szerez a halálukról, senki nem fogja gyászolni őket, senki sem fog emlékezni a nevükre.

Dathan. Miramir.

Rey.

A teherhajó belseje ugyanolyan vén és megtépázott volt, mint a külseje. A szűkös, zsúfolt és szigorúan funkcionális pilótafülkében az ősrégi elrendezés miatt nemcsak pilóta és másodpilóta kellett a gép irányításához, hanem navigátor is, aki elméletileg a kabin hátsó részében ült, háttal a menetiránynak. Most, ezen az utazáson viszont egy kétfős személyzetnek kellett boldogulnia.

A pilótaülést egy fiatal nő foglalta el, aki hosszú kék haját kék szalaggal kötötte copfba, és a köpenye is ugyanilyen színben pompázott, az ujjasa és a nadrágja pedig krémsárgában. Fél kézzel a szeszélyesen táncoló botkormányt markolta, a másikkal pedig kapcsolókat állítgatott, gombokat nyomkodott. Azért küzdött, hogy

visszanyerje uralmát a hajó felett. A karcolásokkal teli ablakon túl a csillagok rézsútosan siklottak lefelé, még hozzá egyre gyorsabban, ami azt jelezte, hogy a hajó forgása gyorsul.

A nő mögött egy rövid, sötét hajú, ritkás szakállú férfi térdelt a padlón. Két karjával a navigátor ülését, valamint az abban kuporgó gyermeket ölelte. A kislány tarka takaróból megformált fészekben ült – ez volt az egyetlen színes valami a máskülönben jellegtelen, szürke pilótafülkében.

A férfi a fejét oldalra fordítva figyelte a kormányval küzdő feleségét, aztán felállt, és gyors puszit nyomott a hatéves kislány fejére, aki az ülésbe szíjazva, mozdulatlanul ült, és egy jókora, hangtompító párnázattal felszerelt fejhallgatót viselt. A lány előtt az ősrégi kezelőpulton több száz, különféle színű indikátor villogott és világított. A fények különböző alakzatokat rajzoltak ki, mialatt egy egyszerű játék futott a konzolon, amit a lány anyja töltött fel a tartalék számítógépbe, hogy a kicsi lefoglalhassa magát valamivel a hosszúnak ígérkező utazás alatt.

A férfi felnézett az indikátorokra, de a kislány már nem játszott. Az apa ekkor az ülést megkerülve lenézett rá, és azt látta, hogy szorosán lehunyja a szemét, ezért lehajolt hozzá, és megölelte:

– Ne félj, itt vagyok veled – suttogta Dathan a lányának. – Nem lesz semmi baj.

Hangos dörrenés hallatszott. Dathan legalább annyira érezte, mint hallotta azt, amikor a túlhajszolt hajtóművekben megint megadta magát valami, és a kisebbfajta robbanás végigvisszhangzott a hajón. Rey szemhéja alól kicsordult egy könnycsepp. Dathan letörölte, majd ő maga is lehunyta a szemét, és azt kívánta, ez egyszer szegődjön melléjük a szerencse.

– Rendben, mehetünk tovább! – kiabálta Miramir, és diadalittasan kurjantott egyet. A hajó megrándult, és a rázkódásnak vége lett. Dathan az elülső ablakon kinézve mozdulatlannak látta a csillagokat.

És akármilyen rosszul érezte is magát, akármilyen rossz helyzetben voltak, azon kapta magát, hogy mosolyog. De nem bánta. A felesége egy lángész volt, és ő imádta. Nem tudta, Miramir tudása honnan származik, mindenesetre természetes eredetűnek tűnt, genetikai adottságnak. Miramir bármivel tudott repülni, ráadásul világegyetében önmagát képező mérnök, illetve feltaláló volt – és meg

is maradt annak. Ő maga kontárkodásnak nevezte a dolgot, mintha nem lett volna semmi jelentősége, mintha nem ismerte volna fel, hogy milyen különleges képességekkel rendelkezik. A megismerkedésük óta eltelt évek során Dathan gyakran megkérdezte tőle, honnan tudja azt, amit tud, de Miramir mindig csak megvonta a vállát, és azt felelte, hogy a nagyanyja csodálatos asszony volt. Dathan tudta, hogy ez igaz is, mert találkozott vele néhányszor, mielőtt Miramir lemondott a Hyperkarn félhomályos erdejében való életről, hogy ővele röpködjön a galaxisban. De akkor is... a nagymama hol tanult ennyit?

Dathan szerette volna megtudni, ám az idők folyamán megtanulta, hogy ne kérdezzen túl sokat. Miramirnak hiányzott a nagyanyja. És hiányzott az otthona.

Ez utóbbi megint egy olyan dolog volt, amit Dathan nem igazán tudott megérteni. A honvágy, vagy amikor valakinek hiányzott egy hely, ahová soha többé nem térhetett vissza – ez teljességgel ismeretlen valami volt a számára. Ő, igen, meg tudta érteni. És igen, érzett valamit a Hyperkarnon töltött napok során, sőt még a Jakkun töltött évek alatt is, de nem tudta biztosan, hogy ugyanazt érezte-e, mint Miramir. Egyik helyet sem tartotta soha az otthonának.

Valaha volt otthona, egy hely, amivel kapcsolatban joggal mondhatta, hogy onnan származik. Sokszor visszatért oda álmaiban.

Álmaiban, és... rémálmaiban.

– Most ki fog tartani egy darabig – jelentette ki Miramir, azzal elengedte a botkormányt, és felnyúlt, hogy átkattintson több jókora kapcsolót a felette lévő műszerfalon. – Átirányítottam a tartalék energiát a jobb oldali impulzus-stabilizátorba, aztán jóval nulla egész hét fölé növeltem a mező szögét, de ez nem baj, mert...

Hirtelen elhallgatott, és kérdőn nézett Dathanra, aki ledobta magát a másodpilóta ülésére, és az egyik szemöldökét felvonva kijelentette:

– Fogalmam sincs, miről beszélsz. Csak annyit értek belőle, hogy biztonságban vagyunk. Jól mondom?

Miramir visszaült a helyére, és karcsú, apró teste szinte eltörpült a terebélyes, magas üléshez képest. De lelkesen vigyorgott és bólogatott.

Dathan is egyre szélesebben mosolygott. Miramir öröme és megkönnyebbülése órá is átragadt, és ismét reménykedett abban, hogy talán mégiscsak kikeverednek ebből a helyzetből.

– A stabilizátorok kitartanak, amíg a hiperhajtómű újraindul – közölte Miramir. – A motivátor minden ugrásnál túlhevül, de egyelőre működik. Pár ugrásra még biztosan jó lesz. – Néhány pillanatra elhallgatott, majd fintorogva hozzátette: – Viszont hamarosan találunk kell egy másik hajót. Ami azt jelenti... – Nem fejezte be a mondatot, csak kimutatott az ablakon túli feketeségbe, a Vad Űr végtelen semmijébe.

Dathan bólogatott, és azt felelte:

– Vagyis nincs más, mint hogy visszatérjünk a Külső Gyűrűbe.

Miramir erre kikapcsolta a biztonsági övét, felállt, és odament Reyhez. Letérdelt az ülés mellé, óvatosan levette a fejhallgatót a kislányról, és az övét is kikapcsolta. Amint Rey kiszabadult, valószínűleg kipattant az ülésből, rávetette magát az anyjára, kezét-lábát köré fonta, és a nyakába fúrta az arcát. Miramir nem bánta, hogy a lánya még most is ennyire vágyik az ölelésre, a testi érintésre, mert tudta, hogy hamarosan úgyis kinő belőle. Fordult egyet, és Reyt magához szorítva lassan leereszkedett a navigátor ülésére, majd elfordult vele, hogy szemben legyen Dathannal.

– Tudom, hogy veszélyes – mondta ekkor halkán –, de ez a hajó nem véletlenül került Plutt roncs telepére. Sikertől végrehajtanunk egy hosszabb ugrást, és nézd meg, mi történt! És minden egyes alkalommal egyre rosszabb lesz.

Dathan sóhajtott, és bólogatva felelte:

– Nincs más választásunk. Én is tudom...

Miramir a fejét lehajtva Rey barna hajába dugta az orrát, míg a szeme a padlóra szegeződött.

Dathan ismerte ezt a tekintetet, számtalanszor észrevette már az utóbbi két nap során. Fájt neki, hogy ilyennek látja Miramirt, a feleségét, a szerelmét, a legokosabb, legszebb és legjobb embert, akivel valaha találkozott. Aki ráadásul sokkal talpraesettebb és ügyesebb volt nála, akárhogyan próbálkozott is.

És Dathan tudott még valamit. Azt, hogy ez az egész az ő hibája.

De ezzel csak később foglalkozhatott. Egyelőre kifogytak a lehetőségekből, és csak egyetlen járható út maradt előttük.

– Hahó! – szólt oda a feleségének, és rákényszerítette magát, hogy mosolyogjon.

Miramir felnézett, de hallgatott.

– Ó, ugyan már – mondta Dathan a fejét csóválva.

Miramir ekkor egyenesen őt nézte, és könnyek kezdtek csillogni abban a nagy szemében.

– Anyu, éhes vagyok – szólalt meg ekkor Rey.

Miramir lenézett a kislányra, és... felkacagott. Dathan azon kapta magát, hogy ő is nevet. Rey kibontakozott az anyja öleléséből, és az apja felé fordult.

– Ti olyan bolondok vagytok – mondta vidáman, majd az elülső ablak felé mutatva azt kérdezte: – Azok kik?

Amint a kislány feltette a kérdést, megszólalt egy riasztó. Dathan egy kapcsolót átváltva elhallgattatta, majd megfordult, hogy megnézze, mi történt. A riasztó megint megszólalt.

– Mi az? – kérdezte Miramir.

– Társaságot kaptunk – közölte Dathan, és a feketeséget fürkészte, amiben három, csillagnak látszó fénypont mozgott, és kezdett alakot ölteni.

Három hajó repült ott ék alakzatban.

És egyenesen feléjük száguldottak.

Második fejezet

Vad Úr, koordináták ismeretlenek

Most

– Ránk találtak! – suttogta Dathan. – Hogyan sikerülhetett nekik? – Lenézett az előtte lévő műszerekre, amelyek szinte kivétel nélkül rejtélyesek voltak számára, és hozzátette: – Miramir, el kell tűnnünk innen!

– Vedd át Reyt! – felelte Miramir. – Ezt én elintézem!

Mialatt helyet cseréltek, erős fény ragyogott fel odakint, és mindketten ösztönösen lekuporodtak. A következő pillanatban a három ellenséges gép közvetlenül a teherhajó orra előtt szétvált – egy jobbra kanyarodott, egy balra, a harmadik pedig felettük húzott át. A műszerfalon fények villogtak, mialatt az ősóreg számítógépes rendszerek életre keltek, és nyomon követték az idegen gépeket.

– Visszajönnék! – közölte Dathan a navigációs konzol egyik képernyőjét figyelve. A monitor régi és gyenge minőségű volt – a teherhajónak inkább múzeumban lett volna a helye, semmint a Vad Úrban –, de a narancssárga rácshálón három zavaros képjel derengett, és ezek pontosan megmutatták a három vadász mozgását. Ebben a pillanatban megfordultak, és ismét a teherhajó felé vették az irányt.

– Biztos, hogy ők azok? – kérdezte Miramir a kormányra és a műszerekre összpontosítva. – Hogyan tudtak volna nyomon követni minket?

– Eredetileg hogyan követtek minket? – kérdezett vissza Dathan a vállát vonogatva. – Ezek nem fogják feladni, Miramir. Sosem adják fel. Mennyi idő kell még, hogy ugorhassunk?

Miramir lenézett az egyik kiíróra, fűjt egyet, és azt felelte:

– Néhány perc. A hiperhajtómű motivátora még most is forró, és ha megpiszkálom az impulzus-stabilizátorokat, amúgy is nehéz lesz találni egy vektort, amin elmenekülhetünk.

Ekkor fülsértő dörrenés hallatszott, és a hajó dülöngélni kezdett. Odakint zöld fények villantak, aztán a támadó gépek áthúztak felettük, és leadtak még néhány figyelmeztető lövést – ezek a sugárnyalábok éppen csak elkerülték a hajó orrát. Dathan döbbenten figyelte a távolodó vadászköteket, amelyek hamarosan szétváltak, majd ismét visszafordultak, és megint leadtak egy-két sorozatot, de a lövedékek ezúttal is elkerülték a teherhajót.

Dathan úgy érezte, a szíve mindjárt kiugrik a helyéről, de sietve Reyre fordította a figyelmét. A kislány ismét a navigátor ülésében ült, a szemét lehunyta, és apró kezével az alatta lévő takaróba kapaszkodott, az otthonuk egyetlen darabjába, amit magukkal tudtak hozni. Dathan hirtelen mélyen átérezte, mennyire szereti a lányát. Elszorult a torka, és alig kapott levegőt, de összeszedte magát, felkapta a fejhallgatót, és óvatosan rácsúsztatta Rey fejére, majd gyorsan becsatolta a kislány biztonsági övét.

Egy újabb sorozat aggasztó közelségben húzott el mellettük, és megrengette a hajót. Dathan gyorsan visszatért a másodpilóta ülésébe, és bekötötte magát.

Miramir a szemét résnyire vonva tanulmányozott valamit a felette lévő panelen, és megszólalt:

– Lehet, hogy sikerül manuálisan beizzítanom a hiperhajtóművet, ha ügyesen kiiktatom a motivátort... – Elakadt a hangja, majd Dathanra pillantva hozzátette: – Valószínűleg durva menet lesz...

Dathan bólintott, és csak annyit kérdezett:

– Mennyi időre van szükséged?

– Három percre.

– Akkor három percet kapsz – felelte Dathan. – De kapaszkodj!

Megmarkolta az előtte lévő botkormányt, és kikapcsolta a robotpilótát – nagyjából ennyit ismert az egész kezelőfelületből. A teherhajó azonnal ugrálni kezdett, majd meredek zuhanásba fordult, amikor a túlterhelt jobb oldali impulzus-stabilizátor felrobbant,

mert képtelen volt kompenzálni azt, hogy a bal oldali ellenpárja eleve nem is működött. Dathan hiába nézett ki az ablakon, nem látta a támadókat, mert azok a hirtelen irányváltástól azonnal eltűntek a szeme elől. Zöld fények villogtak odakint, és ezek a töltetek is messze elkerülték a teherhajót.

Dathan a fogát csikorgatta. A kormány rezgett és remegett a kezében, az egész hajó küzdött ellene, mialatt megpróbálta elfordítani. Nem igazán tudta, hogy mit művel – nem értett a repüléshez, és nem is akarta soha megpróbálni –, de még a legalapvetőbb, ösztönös manőverezéssel is nyerhetett némi időt, amíg Miramir megvalósítja azt, amit az előbb eltervezett.

A kis méretű, fűrge támadók hamar visszatértek, ahogyan azt Dathan gyanította. Amikor meglátta őket, maga felé húzta és balra lökte a kormányt, mire a hajó az orrát felemelve, egyenesen az ellenséges alakzat felé orsózott, így a vadászok kénytelenek voltak kitérni az útjából.

– Egy perc! – kiabálta Miramir.

Dathan csak bólintott egyet, és egy pillanatra sem vette le a szemét az ablakról, mialatt megpróbált egyenes vonalban repülni a géppel. A támadók ismét alakzatba álltak vele szemben, száguldva közeledtek, és továbbra is óvatosan tüzeltek – megbénítani akarták a teherhajót, nem megsemmisíteni. A figyelmeztetésnek szánt lövedékek így is egyre közelebb robbantak, a támadók talán arra játszottak, hogy a lökéshullámokkal végképp megnyomorítják a máris sérült gépet. Dathan viszont a maga javára fordította az óvatosságukat – ismét gyorsítva, a támadó raj felé vette az irányt. Amikor a vadászok megint szétváltak előtte, a kormányt balra rántva egyenesen az egyik gép útjába vezette a hajót.

A teherhajó ismét megrázkódott egy, a közelében elhúzó sorozattól. Dathan tudta, hogy nem csinálhatja ezt az örökkévalóságig. Csak azt remélte, a hajó kitart még egy kis ideig.

– Jól van, mindjárt megvan... mindjárt megvan – mondta Miramir. Immár a pilóta ülése mellett állt, és a felette lévő vezérlőpanelekre fordította a figyelmét. – Csak be kell állítanunk a navigációs számítógépet, hogy nullázza a koordinátákat, aztán ugorhatunk. Nem lesz hosszú ugrás, de arra megfelel, hogy lerázzuk őket.

Ekkor ismét vakító fény ragyogott fel valahol előttük, tompa dörrenés hallatszott a tat felől, és a hajó akkorát lódult, hogy Miramir elzuhant. A kabin hátsó részében ülő Rey felkiáltott ijedtében.

Miramir feltápáskodott, és gyorsan elfoglalta a pilótaülést.

– Semmi baj, kicsim, mindjárt túl leszünk rajta – mondta, de talán inkább saját magának szánta ezt, semmint Reynek, aki a fejhallgató miatt nem hallhatta a szavait. – Már nem tart sokáig. Csak kapaszkodj, és tarts ki!

De mialatt bekötötte magát, hátranézett a kislányra, és az arca mélységes rettegésről tanúskodott. Dathan gyűlölte azt, hogy ilyennek látja a feleségét, de ő is visszanézett Reyre, aki a takarót a fejére húzva kuporgott az ülésen.

– Jól van, mehetünk! – hadarta Miramir, azzal maga felé húzta a kormányát. Dathan megérezte, hogy az ő kormányja is megmozdul, mire sietve elengedte.

Messze elől a három támadó ismét alakzatba rendeződött. Az ionhajtóművek halványan derengő sávokat festettek a fekete háttérre, mialatt a gépek szűk ívben fordulózva ismét célra álltak.

És ekkor eljött a döntő pillanat. A vadászoknak nyilván elégük lett a játszadozásból. Egy utolsó támadásra indultak, készen arra, hogy megbénítsák és elkapják a prédát.

A hajók gyorsan közeledtek.

– Nem fog sikerülni – suttogta Dathan.

– De igen, mindjárt meglátod.

– Nincs elég időnk, sem helyünk. Szemből közelednek, és nem ugorhatunk, ha előttünk vannak.

– Sikerülni fog. Meg tudom csinálni – jelentette ki elszántan Miramir.

– Tudod, mit mondok? – kérdezte Dathan.

Miramir nem hagyta abba azt, amit csinált, még csak a tekintetét sem szakította el a hiperhajtómű monitoráról. Dathan jól látta az ott áradó adatokat, olyan gyorsan siklottak át a kiírón, hogy alig lehetett elolvasni őket.

– Mit mondasz? – kérdezte Miramir.

– Azt, hogy szeretlek – felelte Dathan.

Miramir ekkor Dathanra pillantott, aki úgy érezte, megáll az idő. A felesége úgy nézett, mintha mondani akart volna valamit, de aztán... csak mosolygott. Azzal a bizonyos mosollyal, amit Dathan

oly jól ismert és szeretett. Azzal a mosollyal mosolygott, amiért Dathan átgyalogolt volna az egész galaxison, azzal a mosollyal, ami még az úrnak ezt a névtelen szeletét is beragyogta, mert ez volt az ő felesége mosolya, a gyermeke anyjának mosolya, Miramir mosolya...

Ekkor ismét fény villant odakint, de ezúttal nem zöld, hanem kék. A hajó jobbra-balra dülöngélt, de most szelíden. A megviselt teherhajót nem egy lökéshullám taszította meg, hanem egy energia-impulzus sodorta magával. Dathan és Miramir az ablakon kinézve döbbenten látták, hogy a három feléjük száguldó gép közül a középő váratlanul ionizált részecskék felhőjévé robban, a másik kettő pedig éles fordulóval más irányba áll, és teljes tolóerővel menekül.

A pilóták gyorsan reagáltak, de nem elég gyorsan. A második támadó is ragyogó tűzgömbbé változott, és egy ütemmel később egy idegen hajó suhant ki ebből az izzó felhőből.

Az újonnan érkezett gép elegánsan megformált orrkúpját hosszú, karcsú orr kötötte össze a törzsével, amiből négy vezérsík meredt ki rézsútosan. Ezek tövénél egy-egy henger formájú hajtómű ült, míg a végükből nagy teljesítményű, ránézésre lándzsára emlékeztető lézerágyú meredt előre. Mindent egybevetve, ez volt az a forma, amit a galaxis minden pontján ismertek.

– Egy X-szárnyú – mondta Miramir, és pislogott, mintha nem tudta volna elhinni, hogy ekkora szerencsájuk van. – A közelében sem vagyunk az Új Köztársaság felségűrének. Ez mit keres itt?

A férje felé fordult, és bár tágra nyitott szeme továbbra is félelemről tanúskodott, az is látszott rajta, hogy kezdi elhinni, a végén még életben maradnak.

De Dathan megrázta a fejét, és azt felelte:

– Nem tudom, és nem is érdekel. – Lenézett a műszerfalra, és azt kívánta, bárcsak többet tudna a hajó rendszereiről. – Készen állunk az ugrásra, vagy mi van?

– Te meg miről beszélsz? – kérdezett vissza meglepetten Miramir, és az ablak felé intve hozzátette: – Már nem kell mindenáron ugranunk. A köztársaságiak segítenek.

Mialatt kimondta ezt, megint kék fény villant odakint. Az utolsó támadó teljes sebességgel száguldott, és ide-oda kanyarogva próbált helyet találni ahhoz, hogy a hipertérbe ugorhasson. Ám az őt üldöző X-szárnyú sokkal gyorsabb volt, és pillanatról pillanatra köze-

lebb került hozzá. A köztársasági pilóta végül orsózni kezdett a gépével, mind a négy ágyújával tüzet nyitott, és valóságos sugárözönt küldött a támadó után.

Nem, nem is egy X-szárnyú repült ott. Hanem kettő... három! A másik kettő valahonnan lentről, a teherhajó hasa alatti térből tartott rézsútosan felfelé, hogy csatlakozzon az elsőhöz. Mialatt Dathan és Miramir lélegzet-visszafojtva figyelte őket, a vezérsíkjaik támadó pozícióba nyíltak, és a hajtóműveik ragyogásától kísérve tovább gyorsítottak.

A támadónak nem volt esélye. A gép vadul pörgött és orsózott, aztán felfelé száguldott, majd lefelé. A pilóta megpróbálta összezavarni az X-szárnyúak löelemképzőjét, mielőtt aktiválja a hiperhajtóművét – de mindhiába.

Dathan megigézve bámulta a három X-szárnyút, amelyek szoros alakzatot vettek fel, és tovább közeledtek a célpontjuk felé, de nem érzett örömet, amikor az utolsó támadó is megsemmisült. Igen, ezúttal ő és a szerettei megmenekültek a puszta szerencsének köszönhetően – de tényleg, mit keresnek idekint a köztársaságiak? –, ám nagyon jól tudta, bőven vannak még vadászok ott, ahonnan ezek jöttek, és a zsákmány túl értékes ahhoz, hogy csak úgy feladják.

– Hajtsd végre az ugrást! – mondta csendesen. Miramir megint ránézett, és pár pillanatig némán meredtek egymás szemébe. Dathan remélte, hogy a felesége megérti. Épp elégszer beszéltek már róla, és a pokolba is, Miramir pontosan tudta, hogy ő mit gondol ezekről a dolgokról.

Aztán jócskán megkönnyebbült, amikor Miramir bólintott egyet. Senkiben sem bízhattak. Még a köztársaságiakban sem.

Csak magukra számíthattak. Ez mindig is így volt, és Dathan biztosra vette, hogy így is lesz.

Mialatt Miramir ismét a műszerekre fordította a figyelmét, Dathan hátranézett, a navigátor ülésére, de Rey úgy bebújt a takaró alá, hogy csak az egyik keze látszott, amivel az ülés peremét markolta.

Ekkor minden előjel nélkül életre kelt az adóvevő, és egy férfi hangja töltötte be a fülkét.

– Figyelem, ismeretlen hajó! Függesszék fel az ugrásra való felkészülést! Ellenőrizzük önöket, ne próbálkozzanak semmivel!

Dathan megint a mennyezetre nézett. Ellenőrzés... Ki fogja végrehajtani, a három X-szárnýú egyik pilótája? Ez teljesen értelmetlennek tűnt.

És ebben a pillanatban egy negyedik hajó is megjelent előtte, miután pontosan felettük húzott át. A hatalmas, hamuszürke testből antennák, zsilipek, szenzortömbök, ágyúk és lövegtornyok álltak ki.

Egy köztársasági cirkáló érkezett az iménti összecsapás helyszínére. Dathan nem ismerte a típusát, de ez nem is számított. Mialatt a jókora gép eltakarta előle az egész csillagmezőt, gyenge rázkódást érzékelt, ami azt jelezte, hogy egy vonósugár elkapta a hajójukat. És valóban, pillanatokkal később már lassan siklottak egy kék fényvel derengő hangárkapu felé.

Dathan hátradőlt, és a tenyerébe temette az arcát. Meg-megrázta a fejét, mígnem megérezte Miramir kezét a sajátján. Kinyitotta a szemét, és leengedte a kezét úgy, hogy a felesége tovább szorongatta az ujjait.

Kínézett az ablakon, és az egyre nagyobbak tűnő kaput bámulta. Az eddig őket kísérő két X-szárnýú előrehúzott, belerepült a hangárba, és zökkenőmentesen landolt. Hamarosan eltűnt előlük a kék derengés, amikor a hajójuk áthaladt az elektromágneses függönyön.

– Hát ennyi – mondta Dathan mélyet sóhajtva. – Ez az út vége.

– Ezt nem tudhatod – felelte Miramir.

Dathan arra gondolt, a feleségének talán igaza van. Talán csak annyi az egész, hogy ő maga túl óvatos – vagy túl cinikus.

A repülésirányító, aki az imént hívta őket, most ismét jelentkezett:

– Figyelem, ismeretlen teherhajó! Engedjék le a rámpát, és hagyják el a hajót! Kérjük, hajtsák végre az utasításainkat!

Miramir kicsatolta az övét, és felállt.

– Hát – mormolta halkán, és bizonytalanul rántott egyet a vállán –, legalább azt mondta: kérjük.

Dathan meredten állt, akár egy kőszobor, bár a szíve hevesen vert. Hirtelen megérezte, hogy Rey megpróbálja kirángatni a kezét a markából. Lenézett a kislányra, aki megszólalt:

– Apu, nagyon szorítás!

Dathan majdnem felnevetett, de tágabbra nyitotta a markát, majd körülnézett. Miramir az egyik vadászpilótával beszélt, aki még most is kék kezeslábast viselt, és a sisakját a hóna alatt tartotta. Egy másik pilóta várakozott mellette, akinek a kezében volt a sisakja.

A hangárban álltak, a teherhajó rámpájának közelében. A köztársaságiak eddig csak annyit csináltak, hogy megkérték őket, maradjanak ott, ahol vannak, aztán pedig kérdéseket tettek fel, és Miramir önként vállalta, hogy válaszol rájuk.

Dathan tudta a feleségéről, hogy könnyen megtalálja másokkal a közös hangot, de ettől nem érezte jobban magát. Mert az tény volt, hogy nem rendelkeztek semmiféle azonosítóval, okmánnyal, jogosítvánnyal, engedéllyel, semmiféle hivatalos irattal, ráadásul a hajójuknak sem volt regisztrált azonosítója, sem jeladója, sem... gyakorlatilag semmije. Dathan csak azt remélhette, hogy Miramir valahogyan megigézi a köztársaságiakat, mert azt jól tudta, hogy miközben az Új Köztársaság ellenőrzi a galaxis egy tekintélyes részét, léteznek régiók, amelyek lakói boldogan és békésen élnek az Új Köztársaság felségűrén kívül, és nem óhajtanak csatlakozni a dicső szövetséghez. Tizenhét év telt el azóta, hogy a második Halálcsillag megsemmisült az Endor felett, tizenhét hosszú év, mióta az apja meghalt – és Dathan még manapság is megdermedt, üresnek érezte magát, és szinte szédelegni kezdett, amikor Palpatine-ra gondolt –, a birodalom pedig, ami felett uralkodott, darabokra hullott. Sok idő telt el, annyi bizonyos, de a galaxis óriási volt, és a lassan erőre kapó új kormányzatnak rengeteg területet kellett meghódítani, szó szerint és átvitt értelemben is. Dathan, aki távolról figyelte, hogy a régi rendszert lassan felváltja az új – akarta, hogy ez történjen –, néha úgy érezte, hogy az Új Köztársaság semmit sem tesz.

De mindez most legfeljebb elméleti probléma lehetett. A Vad Űrben jártak, szó szerint a senki birodalmában. Itt még az Új Köztársaságnak sem volt semmi hatalma.

Vagy mégis?

Miramir visszanézett Dathanra, és a tekintetével valami olyasmit üzent: fogalmam sincs, mi folyik itt. Aztán vissza is jött, és megállt Rey mellett, a két vadászpilóta pedig követte. A férfi egyenesen, mereven állt – nyilván ő volt a parancsnok. Mialatt az illető végignézett Dathanon és Reyen, az arckifejezése ha nem is kifejezetten megvetést tükrözött, de valami nagyon hasonlót. A másik pilóta,

egy fiatal nő sokkal barátságosabbnak tűnt, és ami még fontosabb, sokkal nyugodtabbnak is.

A férfi szipogott egyet, majd Miramirra pillantott, aztán ismét Dathanat fürkészve azt kérdezte:

– Jól értem, hogy nincs semmiféle személyazonosító okmányuk?

Dathan a tisztre mosolygott, és annyit felelt:

– Tökéletesen jól értem.

A tiszt arca rándult egyet. A másik pilóta odalépett mellé, és nem csupán mosolygott, de a mosolya őszintének hatott.

– Higgyék el, mi sem szívesen csináljuk ezt – mondta barátságosan –, de meg kell kérdeznünk, hogy mit keresnek idekint.

– Mi is feltehetnénk ugyanezt a kérdést – válaszolt Dathan, mire Miramir rosszállón pillantott rá, és finoman megrázta a fejét. A tiszt nem reagált, csak komoran és szigorúan nézett Dathanra.

– Zaycker Asheron hadnagy vagyok – közölte aztán. – Ő pedig a kísérem, Dina Dipurl őrmester. Önök a *Starheart*-ön, a Halo Osztag vezérhajóján tartózkodnak. – Felszegte az állát, és kioktató modorban hozzátette: – A galaxis egyik különösen veszélyes részében járunk, fiatalember!

– Arra mi is rájöttünk – felelte Dathan bólogatva. – Ezenkívül, a galaxisnak ez a része igen messze esik a Galaktikus Magtól. – Széttárta a kezét, és így folytatta: – Köszönjük, hogy megmentettek minket, de mi egyszerű utazók vagyunk. Nem tartozunk az Új Köztársasághoz, és nem is óhajtunk oda tartozni.

Asheron szemlátomást dühös lett, de nem szólt semmit.

– Akkor tekintsék ezt egyszerű rutinellenőrzésnek! – mondta Dipurl őrmester. – A kalóztámadás nem jelentéktelen ügy. – Ekkor elmosolyodott, és leguggolt, így körülbelül olyan magas lett, mint Rey. Rámosolyogott a kicsire, majd felnézett a szülőkre, és azt kérdezte: – Mindenki jól van? A hajójuk nincs éppen csúcsformában.

– A hiperhajtóművünk vacakol – vallotta be Miramir. – Az előbb ugrani készültünk, és arra vártunk, hogy lehűljön a motivátor. Akkor támadtak meg minket.

– És mi lehetett az oka annak, hogy megtámadták önöket? – kérdezte Asheron éles hangon.

Dipurl azonnal felállt, és a fejét rázva azt mondta:

– Uram, ne vegye tiszteletlenségnek, de a kalózeknak és fosztogatóknak mikor kellett indok ahhoz, hogy támadjanak? Végző soron ezért vagyunk itt.

Asheron a szemöldökét felvonva felelte:

– A küldetés célja titkos, őrmester! – És miután az alárendeltje lesütötte a szemét, ismét Dathan felé fordulva azt kérdezte: – Tehát hová utaztak?

– Csak áthaladtunk ezen a régió – motyogta Dathan.

Asheron erre még jobban elkomorodott. Nyilvánvalóan az a típus volt, akinek az kellett, hogy minden a szabályzatnak megfelelően, rendben és tisztán menjen.

– De hová, egészen pontosan? – kérdezte a szemét résnyire vonva.

Dathan összenézett a feleségével, majd Miramir annyit mondott:

– Nem tudjuk.

– Maguk valamiféle űrcsavargók? – kérdezte Asheron megvető hangon. – Honnan jönnek?

Dathan erre már válaszolt volna, de Miramir megelőzte:

– A Jakkuról.

– Sosem hallottam róla.

Asheron hazudott. Dathan pontosan tudta ezt abból, hogy a tiszt túl gyorsan válaszolt. A jakkui csata ugyan tizenhat évvel ezelőtt zajlott le, de egy bizonyos kor felett mindenkinek emlékeznie kellett rá, és Asheron bizonyosan elég idős volt ehhez.

– Veszélyben vagyunk – mondta ekkor Miramir. – Segítségre van szükségünk.

– Valóban? – kérdezte Asheron, és a hangja elárulta, hogy a legkevésbé sem érdekli a család helyzete, csak az, hogy választ kapjon a saját, felesleges kérdéseire. A másik pilótához fordult, és azt mondta: – Őrmester, magára bízom ezt az ügyet. Intézkedjen, de igyekezzen! Máris túl sok időt veszítettünk.

Miramir és Dathan ismét összenéztek. Asheron megigazította a sisakját a hóna alatt, és fordult volna, hogy távozzon, de Miramir tett egy lépést felé, és megfogta a karját. A férfi megdermedt, és lenézett a karjára fonódó kézre.

– Hát nem érti? – kérdezte Miramir fojtott hangon. – Segítségre van szükségünk. A köztársaságiak nem segítenek a bajbajutottaknak? – Ekkor részben dühös, részben kétségbeesett arcot vágva benyúlt az inge alá, és előhúzott egy vékony láncot. Feltartotta, hogy

jól látszódjon a rajta függő amulett, egy stilizált tőrre emlékeztető szimbólumféleség, amit ugyan nem lehetett felismerni, de mindenképpen baljóslatúnak tűnt. Miramir vett egy mély lélegzetet, és ki mondta: – Sithek vadásznak ránk.

Dathannak görcsbe rándult a gyomra. Az amulett – a talizmán – az övé volt. Egész életében hordta, még akkor is, amikor elmene-kült otthonról. Megtartotta, mert jelképezte mindazt, amit gyűlölt, és mindazt, ami nem akart lenni. Magánál tartotta, de egy idő után nem bírta viselni. Évekkel ezelőtt Miramir elkérte tőle azzal az ígérettel, hogy a szíve felett fogja őrizni – és azóta azt jelképezte, hogy a szerelmük legyőz minden gonosztságot.

Asheron előbb az amulettre nézett, majd Miramirra, és elmosolyodott, bár a mosolyából hiányzott minden melegség vagy érdeklődés.

– Valóban? – kérdezte a hadnagy.

Dathan meglepetten pislogott. Asheron tényleg ennyire tudatlan? Nem számított arra, hogy segítséget kapnak a köztársaságiaktól, de ez a tiszte tényleg nem tudja, kik azok a Sithek?

Ugyanakkor... előfordulhatott, hogy nem tudta. Talán a galaxis legtöbb lakójához hasonlóan azt hitte, rég halottak.

És bárcsak ez lett volna az igazság! Dathan a feleségére pillantott, ám Miramir csak a fejét rázta, és az amulettet fürkészte. Dathan szeretett volna bevinni egy nagyot, de nagyon kemény ütést a köztársasági tisztnek, de pontosan tudta, hogy annak mi lenne a következménye hármukra nézve. Így aztán erőnek erejével az oldala mellett tartotta a kezét, és még azt is megállta, hogy ne szorítsa ökölbe.

– Igen, az Új Köztársaság segít a polgárainak – jelentette ki Asheron, és Dathanra pillantott, majd ismét Miramirra szegezte a tekintetét. – De ahogyan önök is mondták az imént, maguk a határain kívül élnek. – Ekkor váratlanul és meglepő módon ellágyult az arca, majd sóhajtott egyet, és az eddiginél jóval halkabban folytatta: – Hadd javasoljak valamit... tűnjenek el ebből a régióból, és próbáljanak közelebb kerülni a Maghoz! Ott valószínűleg kicsivel biztonságosabb lesz az utazás. – Ekkor sarkon fordult, és ismét erős hangon kiadta a parancsot a kísérőjének: – Dipurl őrmester, tíz perc múlva bevetés utáni tájékoztató!

Azzal a férfi elvonult, és a hangár távolabbi végében lévő főkapu felé vette az irányt.

Miramir és Dathan egymásra néztek. Dathan megérezte, hogy Rey megszorítja a kezét, mire gyorsan letérdelt, és megölelte a kislányt. Aztán a hajójuk hasára pillantott. A gép pontosan annak nézett ki, ami volt – egy ütött-kopott roncsnak.

– Segíteniük kell – mondta aztán ismét az őrmester felé fordulva. Miramir közelebb lépett, és megfogta Rey másik kezét. – Maga is mondta... ezzel a hajóval nem jutunk messzire.

Dipurl végignézett hármójukon, és sóhajtott egyet.

– Rendben, vetek rá egy pillantást – mondta, azzal letette a sisakját a teherhajó rámpája mellé, és intett Dathanéknak, hogy kövessék. – De sietnünk kell. Megnézem, mit tudok gyorsan helyrepofozni. – Elhallgatott egy pillanatra, majd hozzátette: – Azt hiszem, van egy ötletem arra nézve, hová kéne menniük. Van egy ismerősöm, aki tartozik nekem... valaki, aki az apámmal dolgozott abban az időben, amikor még létezett a Felkelők Szövetsége. Lehet, hogy befogadják magukat, vagy legalább elvégeznek pár fontosabb javítást. – Jelzett Dathannak, hogy menjenek csak fel a rámpán, és a nyomukba szegődve beszélt tovább: – És sajnálom, tényleg sajnálom. Csak annyit tehetek, hogy írok egy jelentést. Beszéljenek nekem erről a Sithről és az amuletről, én pedig mindent feljegyzek. Hátha lesz valaki, aki fontosnak vagy érdekesnek találja.

Harmadik fejezet

A Sepulchre, koordináták ismeretlenek

Most

Valami mozog a sötétben – egy árnyék, egy hosszú árnyék, lassan araszol az alvilági feketeségben. Az árnyék egy különleges valami: nincs életben, de nem is halott.

Egy ereklye. Egy... visszhang. Egy régi korból származó lény, egy rosszindulatú lény, ami valahogyan fennmaradt, valahogyan megtalálta a megoldást.

Talált magának egy utat.

A nő most már jobban látja. Fekete és még feketébb, és mozog, mindig mozog. És értelmes. Nagyon okos. Egy anyagi test nélküli tudat.

Mindazonáltal itt van... jelen van.

A nő lehunyja a szemét, nem mintha számítana. Nincs itt semmi, amit láthatna, csak egy szakadék, a semmi, ahol az árnyalak él.

Ahol az árnyalak egyre erősebb.

A sötétségben, a nő fejében létező, örök éjszakában.

És a semmi nem néma. Éppen ellenkezőleg! Vad kakofónia tölti be, olyan erős lárma, amitől a nő minden idegszála bizseregni kezd, noha tudja, hogy nincs itt semmi, amit a fülével hallhatna.

Ez a fájdalom hangja. A halál hangja. Ezer és ezer lélek hangja, akik sírnak és jajgatnak kínjukban és bánatukban, mielőtt egy szempillantás alatt megszűnnek létezni. Fivérek és nővérek. Fiúk és lá-

nyok. Anyák és apák. Rokonok, ismerősök, leszármazottak. Ivadékok és fészekanyák, alapító atyák és felebarátaik, utódok és porontyok. Gyermek.

Élőlények egész nemzedékei pusztulnak el, utolsó kiáltásaik elnyelődnek, és az örökkévalóságig visszhangzanak, csapdába esve egy sötét tárolóban, amit évszázadokkal ezelőtt készített egy ismeretlen, kegyetlen hatalom.

A sötétség.

Egy hosszú árnyék.

És más hang is hallatszik. Egy hang a messzi múltból. Távoli és halk, a tér és az idő óriási völgyéből érkezik.

Ez a hang félelmetes.

A nő ugyanolyan jól ismeri, mint a sajátját.

Hamarosan.

A nő kinyitja aranyló szemét. A helyiség, amiben találja magát, teljesen világos, és hála a csillagoknak, csend uralkodik benne. A füle még most is cseng, a halálsikolyok hiánya szinte fájdalmat okoz neki, a félelmetes hang még most is ott visszhangzik az elméjében.

Lassan, nagyon lassan ráébred, hogy ki ő. Mialatt a padlón fekszik, és pislogva figyeli a körülötte lévő világot, felemeli a kezét, és megérinti az arcát. A bőre meleg és nedves, az ujjaira tapadó vér világoskék, mint a pantorai égbolt.

A helyiséget táncoló láng fénye világítja meg, és megvilágít egy meteorfémből készült talapzatot, ami mellett egy ugyanebből a csillaganyagból készült maszk hever. Lassan ring, mintha csak az imént zuhant volna oda.

A nő meredten bámulja a maszkot, a semmi, a sötétség, a mély árnyék íveit.

És ismét meghallja a hangot.

Hamarosan.

Hamarosan.

Lehunytja a szemét, és az egyik rémálmod egy másikra cserélve, éjnek éjadán elalszik, valahol az űr mélyén.

Egy másik hangra ébred, egy modern hangra, egy gép hangjára. A fejében lüktető fájdalommal és a tagjai merevségével mit sem törődve feltápáskodik.

Mert nem várathatja meg őket. Igen, türelmesek. Dühítően türelmesek. De nagyon könnyen és gyorsan gyúlnak haragra, és ha van valami, amit ő nem merészel megtenni, akkor azt, hogy magára haragítja őket.

Beleegyezett, hogy segít nekik. Ők beleegyeztek, hogy megmutatják neki az utat.

Így működött ez a dolog. Jól működött.

És ő nem akarja veszélyeztetni ezt.

Aktiválja a kommunikátort, és a fészkét egy hologram kék fénye világítja meg. A kép rezeg és hullámszik, ugyanaz az interferencia rontja a minőségét, ami megakadályozza, hogy valaki bemérje a hívó tartózkodási helyét.

A nő letérdel az alak előtt, aki fekete köpenyt visel. A csuklya sötét árnyékot vet az ábrázatára, de így is látni lehet, hogy az arcát vastag, fekete kötés borítja – a Sith Örök Uralom összes többi kultuszívójéhez hasonlóan ő is így rejtje el a vonásait.

Hogy miért teszi, azt a nő nem érti. De nem is érdekli.

Csak az érdekli, hogy engedelmeskedjen.

– Mit parancsolsz, gazdám? – kérdezi, megismételve a mondatot, ami úgy visszhangzott át az időben, mint egy sikoly a maszkban, abban a maszkban, amiről a nő tudja, hogy hamarosan ismét fel fogva venni.

A fekete alak beszél, a nő figyelmesen hallgatja, és arra gondol: ez lesz az utolsó alkalom, és most vajon valóra váltják-e az ígéretüket?

Egy napon talán túl sokat fognak kérni.

Negyedik fejezet

Ossus bolygó, Luke Skywalker mester Jedi-temploma

Most

– Luke? Bácsikám?

Luke Skywalker kinyitotta a szemét, és felnézett. A kőlapokkal burkolt padló közepén ült, a lábát maga alá húzva. A tizenéves fiú, aki az imént megszólította, a kunyhó bejáratában állt, várakozva nézett rá, de részben szégyenkezve is, amiért megzavarta meditáció közben.

Luke sóhajtott egyet, de nem mozdult. Tény, ami tény, még örült is, amiért abba kellett hagynia a dolgot. A meditáció most kissé... megterhelő volt.

Megint.

– Ben, már sokszor szoltam – felelte halkan.

Ben Solo végighúzta a kezét fekete haján, és megszeppenve válaszolt:

– Ööö... á, igen. Sajnálom... Skywalker mester.

– A Jedik sokféle úton járhatnak – mondta Luke –, de az önuralom és az önfegyelem mindegyiknek része.

– Természetesen, mester.

– És mindegyiknek része az is, hogy kopogunk, mielőtt belépünk valahová – tette hozzá Luke immár szelíden és barátságosan mosolyogva.

Ben vizsgolta a mosolyt, de éppen csak egy pillanatra. Aztán toporgott, és körülnézett a kőkunyhóban. A kicsi épület semmiben sem különbözött a többitől, ami a templom területén állt, de Luke ismerte azt a kifejezést, ami ezekben a pillanatokban jelent meg a fiú arcán.

Figyelmeztette magát, hogy vegye könnyedén a dolgot, de nemcsak azért, mert a padavanja egyben az unokaöccse is. A legkevésbé sem ezért – a családi kötelékeknek nem volt semmi közük a Jedi Rend tanításaihoz, a Rendéhez, aminek az újbóli megteremtéséért Luke oly keményen dolgozott. Az elkülönülés és a távolságtartás azért kellett, hogy a Jedik könnyebben összpontosíthassanak, és Luke számára örömet okozott az, hogy ragaszkodott ezekhez a régi tanokhoz.

Ben ugyanakkor minden tőle telhetőt megtett, és Luke tudta, hogy a fiúnak nincs könnyű dolga idekint, az Ossus erdejének mélyén. Festői táj vette körül őket, a templomban nyugalom és rend uralkodott, ám a padavanok élete a felkészülésről szólt. Kevés szabadidővel rendelkeztek, és még amikor a napirend engedte is, nem sok szórakozási lehetőség közül választhattak.

Az Ossus pontosan az a hely volt, amit egy tizenhat éves kamasz – mint Ben Solo – lehangolóan jellegtelennek talált, és bár a tanulással töltött élet elméletileg szépnek tűnt, a gyakorlatban unalmasnak bizonyult.

De Ben így is keményen próbálkozott. Ami ennél is fontosabb: tehetséges volt, és még most is, mialatt az ajtó keretének dőlve ácsorgott, és megint végighúzta kezét a haján, Luke érzékelte benne a rejtett hatalmat. Olyan volt, mint egy gyönyörű virág, ami ott növekedett a padavanban arra várva, hogy csodálatos valamivé bontakozzon ki. Luke gyakran gondolta azt, hogy Ben egy napon ugyanolyan hatalommal rendelkezik majd, mint ő maga.

Igen, a fiú is tekintélyes részt örökölt a Skywalker-hagyatékából...

Luke előbb felvonta a szemöldökét, aztán felnevetett, már csak azért is, mert látta Benen, hogy egyre kínosabban érzi magát a kunyhó boruló csendben. Ezt viszont nem várta az unokaöccsétől. Ben újra és újra bebizonyította, hogy milyen remek fiú, de volt benne

valami, egyfajta fojtott nyugtalanság. Luke annak tulajdonította a jelenséget, hogy a fiú el akarta nyerni az ő, vagyis a templom Jedi-mesterének tetszését. Ugyanakkor valamilyen belső harcot is jelzett, amit a Jedi vívott a családdal, az unokaöcs a nagybácsival, a padavannal a mesterrel. Luke tudta, hogy Bennek nincs könnyű dolga, akárhogyan próbálja is palástolni ezt.

És olykor tényleg ügyesen palástolta.

– Tehát, mit történt? Mit szeretnél tőlem? – kérdezte Luke.

Ben egy szempillantás alatt összeszedte magát annyira, hogy fejet hajtott a mester előtt, és azt felelte:

– Elnézést, mester. Látogatód érkezett.

– Látogató? Nem vártam senkit!

– Nem hinném, hogy engedélyt kellene kérnem ahhoz, hogy meglátogassak egy régi barátot.

Az új hang hallatán Ben elfordult, aztán egy férfi lépett be a kunyhóba.

Luke azonnal talpra ugrott, hogy üdvözlje a jövevényt.

– Engedélyre semmi szükség! – felelte jókedvűen, azzal ő és a látogató megmarkolták egymás alkarját. – Örülök, hogy látlak, Lor!

Lor San Tekka elengedte Luke karját, majd tett egy lépést hátra, és formálisabb stílusban, főhajtással is köszöntötte a mestert. Aztán felegyenesedett, és megveregette Luke vállát.

– Sosem vehetem biztosra, hogy egy Jedi-mester ráér-e fogadni – mondta mosolyogva, azzal Benhez fordulva folytatta: – Az ifjú Ben Solo... jól nézel ki! Hogy megy a felkészülés?

Ben mereven, görcsösen meghajolt az idős férfi előtt.

– Üdvözlöm, uram! – mondta. – És... ööö... huh...

– Remekül megy neki – szólt közbe Luke nevetve. – Mi több, nem is reménykedhetnél nála jobb tanítványban.

– Ezt örömmel hallom – jelentette ki Lor, majd a mester felé fordulva azt mondta: – Van némi információm, ami talán érdekelni fog, ha...

Ekkor Luke-on volt a sor, hogy rátegye a kezét barátja vállára.

– Mindig érdekel – mondta, majd odaszólt a padavannak: – Neked pedig tanulnod kellene, Ben. Lornak és nekem sok megbeszélivalónk van.

Ben mindkettőjükre vetett egy pillantást, majd ismét meghajolt, de közben furcsa kifejezés jelent meg az arcán.

– Máris, mester – felelte, azzal felegyenesedett, még egyszer Lorra nézett, és elhagyta a kunyhót.

Luke az ajtóhoz lépett, és az unokaöccse után nézett, aki lassú léptekkel haladt lefelé a füves lejtőn. Kicsivel odébb, a templom épületei mellett Enyo, a narancssárga bőrű twi'lek nő vívóedzést tartott néhány gyakorló kardot forgató, ifjú tanítványnak.

Luke a barátját karon fogva visszatért a kunyhó belsejébe, majd a helyiség közepén megállva kijelentette:

– Tényleg nagyon örülök, hogy itt vagy.

– Még most is jelentkeznék, ugye? – kérdezte Lor a neki háttal álló mestertől.

Luke bólintott egyet, majd megfordult, és azt felelte:

– És egyre rosszabbak.

– Rosszabbak? Vagy erősebbek? – kérdezte Lor az állát felszegve.

– Nem mindegy, Luke! Nem kell mást tenned, csak hallgass az Erőre! Az majd utat mutat.

Luke keserűen mosolygott, mire Lor San Tekka is így tett, aztán felemelte a kezét, és tovább beszélt:

– Tudom, tudom, az Erő Egyházának egyik híve hogyan is merészel kioktatni egy Jedi-mestert. – Halk nevetést hallatott, és hozzátette: – Egy napon talán megtanulom, de én már öregember vagyok, tele régi szokásokkal. – Összefonta karját a mellkasán. – Tudod, hogy a látomások hová vezetnek téged?

– Ez az, amiben a segítségedre van szükségem – válaszolta Luke az idős férfi szemébe nézve.

– Én ugyan örömmel mutatom az utat, Skywalker mester, de csak annak, aki hajlandó követni – felelte Lor, és széttárta a karját.

– Maga az Erő örök rejtély marad a számomra. Nem tudom biztosan, hogy mit vársz tőlem.

– Szeretnék megpróbálni valamit – felelte Luke az állát vakargatva, majd letelepedett a helyiség közepén, és maga alá húzta a lábát.

Lor ott maradt, ahol eddig állt, és azt kérdezte:

– Biztos vagy abban, hogy ez jó ötlet?

Luke felnézett rá.

– Ki kell derítenem, mit jelentenek ezek a látomások – mondta halkan, de elszántan. – Ha meditálok, és megpróbálom leírni, hogy mit látok, és úgy, ahogyan látom...